

Σχόλια. Τῶν Παμφίλου.] Πάμφιλος ζωγράφος ἴδιος ὅς τις τῶν Ηρακλείδων ἐγραφε, ἰκετεύοντας τὸν ἦν Ἀθωαίων ἡμίον μὲν γὰρ θάνατον Ηρακλέους, Εὐρυθεὺς δὲ αἰεὶ τοὺς Ηρακλείδων, εἶχε τὸ πρὸς τὸν Ηρακλῆα τὸν ἐκείνων πατέρα ἐμφύλιον μίτον. ταῦτις τῶν ἰσοσειανῶν ἐγραφε Πάμφιλος τραγικός, καὶ δὲ τινὰς ζωγράφος ἴδιος ὅς τῶν ἦν Ηρακλείδων τύχῃ χαρακτηρεῖται ὑψηλῆς. Καλλίστρατος ὁ καὶ Εὐφρόνιος τραγωιδίαν ποιεῖται φασι καὶ διδάζει Ηρακλείδων. Ἐδὲ λίαν ὀπτητοδευμένα ἰσομνήματα, δις ὁρίζει, πότερον τραγικός ποιητὴς ἢ ζωγράφος, ὃν καθεγήρασαν φασι Ἀπελλοῦ. Πημελῆτος δὲ ζωγράφος ὁ Ἀπελλῆς. ὃν μὲν τῶν τοῖς διδασκαλίαις πρὸ τούτων ἦν χρίνων Πάμφιλος οὐδὲ εἰς φέρεται τραγικός. γραφὴ μὲν τῶν ὅστιν οἱ Ηρακλείδων καὶ Ἀλκμήνη καὶ Ηρακλέους θυγάτηρ Ἀθωαίους ἰκετεύοντες Εὐρυθεῖα δεδιότες, ἢ τις Παμφίλου ἐκ ἔστιν ὡς φασι ἀλλ' Ἀπολλοδώρου, ὃ δὲ Πάμφιλος ὡς εἶπεν καὶ νεώτερος ἴδιος εἰσοφάνους. ἄλλως εἶπε τραγωιδιοποιός. ἐγραφε δὲ τοὺς Ηρακλείδων ἰκετεῖαν ἔχοντας, ὅταν Εὐρυθεὺς μὲν θάνατον Ηρακλέους τοὺς Ηρακλείδων ἐδίωξε, καὶ οὐτῶν μὲν τῆς Ἀλκμήνης παρεκάλει τὸν Ἀθωαίους βοηθῆσαι αὐτοῖς ὅπως καὶ ἐγὼ. Ἐοὐδὲ συμβάντα αὐτοῖς ζωγράφος τις Πάμφιλος Ἀθωαίος εἰς τὸ σὸν ἦν Ἀ-

A θωαίων ἐγραφε καὶ αὐτοῖς ἰκετεύοντας. Ἔτο οὐδὲ λέγει, ὅτι οἱ κατὰ δικασίμους μὲν ἦν παίδων καὶ ἦν γυναικῶν πρὸς κολουθουσῶν λόγον ὑπέχον παρ' ἐκλήματι. ἄλλως. ὁ Πάμφιλος εἶπε εἰς τὸν ἦν Ηρακλείδων, ἴδιος μὲν Αἰγυμίου, ἀδελφὸς δὲ Δυμάου καὶ Δάου ἀφ' ὧν φυλαχὲν ἐν Λακεδαιμόνι, Παμφιλίαις, καὶ Δυμυαῖς καὶ Δωρεῖς, ἀφ' ἧς οἱ Δωρεῖς οἱ τινες οἰκουῦτες πρῶτον τῶν Πίνδων μίαν οὖσαν τῆς τετραπόλεως, τῆς ἐπ' Εὐβοίᾳ, ἀφικνουῦται εἰς τὴν μετὰ τὸν Οἴτην καὶ Παρνασσῶν Δωρεῖα ἐξάπολιν οὖσαν. ἔστι δὲ Φειεῖον. Κῦτινον. Βοῖον.

B Λίλαιον, Κάρφαια, Δρυόπη, καὶ δὲ τούτων σὺν τοῖς Ηρακλείδων ἀναχωροῦσιν ἡμῶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἰς Λακεδαιμόνα ὡς Πίνδαρός φησι. θέλοντι ὁ Παμφίλος.

GERARDVS. ἰκετεῖαν,] hiceteria, quae & hiceteria per syncopen dicitur, ramus est oliuae, quem gestabant supplices, unde oliua arbor supplex appellari solet: ducta vox est ab ἰκετεύω, supplico. διοίσις, futurum est ἀξείρομαι, quod genitium proficit. ὅτιοῦ,] quodlibet, quantumvis modicum. ἦν Παμφίλου, qui fuerunt Pamphili, id est, quorum historiam Pamphilus depinxit. ἦν ἰσὸν Παμφίλου γεγραμμένων.

Χρ. Οὐκ, ὦ κακόδαμον, ἀλλὰ τὰς χηρσοὺς μόνους
 Ἐγὼ γε, καὶ τοὺς δεξιούς καὶ σόφρονας
 Ἀπαρτὴ πλουτήσῃ ποιήσω. Βλ. Τί σὺ λέγεις;
 Οὐτὼ πάντῃ πολλὰ κέκλοφας; Χρ. Οἴμοι ἦν κακῶν,
 Ἄπολλεῖς. Βλ. Σὺ μὲν οὐδὲ σεαυτὸν, ὡς γ' ἔμοι δοκεῖς.
 Χρ. Οὐ δὴ τ' ἐπεὶ τὸν Πλάτωνα, ὦ μόχθηρὲ σὺ,
 ἔχω. Βλ. Σὺ Πλάτωνα; ὁποῖον; Χρ. Αὐτὸν τὸν θεόν.
 Βλ. Καὶ ποῦ ἐστιν; Χρ. Ἐν ἴδον. Βλ. Ποῦ; Χρ. Παρ' ἔμοι. Βλ. Παρὰ τίς; Χρ. Παύ.
 Βλ. Οὐκ ἐς κόρακας, Πλούτος πρὸς τίς; Χρ. Νῆ ἔμοι θεοῖς.
 Βλ. Λέγεις ἀληθῆ; Χρ. Φημί. Βλ. Πρὸς τὴν ἔσας;
 Χρ. Νῆ τὸν Ποσειδῶν. Βλ. Τὸν θαλάσσιον λέγεις;
 Χρ. Εἰ δὲ ἐστὶν ἔτερός τις, Ποσειδῶν, τὸν ἔτερον.

CH. Nequaquam homo impurissime, sed tantum bonos
 Ego, & gnauos, & frugi reddam diuites.
 BL. Quid ais? adeone multa suffuratus es?
 CH. Ab enecar. BL. Tu teipsum, ut mihi videre. CH. Non
 Hercle, quandoquidē ego Plutum ipsum, ὁ scelerrum caput,
 Domi habeo. BL. Tūne Plutum? quem Plutum? CH. Deum.
 BL. Vbi is est? CH. Intus. BL. Vbi? CH. Apud me. BL. Apud te? CH. Scilicet. (tus est?)
 BL. Abi in malam rem: num nam apud te Plu-
 CH. Ita me Dii ament. BL. Verane hac? CH. Verissima.
 BL. Per Vestam? CH. Per Neptunum. BL. Nūmarinum?
 CH. Dico: & si est alter Neptunus, per alterum.

Σχόλια. Οὐκ, ὦ κακόδαμον.] εἰ γὰρ ὡς φησὶ ἐκεῖνος φειν, φαῦλος ἴδιος ἢ πρόπον. φαῦλος ὁ ἄν, ἐκ ἂν παρεχον ἄν, ἀλλ' ὅτι νῦν ὁ τοῖς χηρσοῖς προσηρημῶς δενα, δὴ ἵλον ὅτι ἀγαθὸς εἰμι. εἰ γὰρ ἀγαθός, εἰ κέκλοφα. Ἀπαρτὴ.] σπυρτισμῶς. ὀπτήριμα δὲ ὅστιν ὡς ἀμογήν. πρὸς τὸ ἀπρητισμῶν καὶ πλῆρες κέρχῃ ἂν ἠρόδοτος λέγων, ἀπὸ τῆς τοῦ εἰσὶν εἰσὶν ἀπαρτὴ. Ἐ Φερειάτης ὁ Κραπατέλλος. φράζον μοι ἀπαρτὴ δὴ πε πορολασῶν. σωωνυμείῃ ἢ λέξις. εἰδ' ὅτι γὰρ καὶ χρομικὸν ὀπτήριμα δηλοῖ, ὡς καὶ Καλλιμάχος.

GERARDVS. Κακόδαμον.] Vir diris, & intemperis vexate, in cuius animum id demum cadit, quod abominandum est, & viris bono genio preeditis auerandum. ἀλλὰ. Τάντῃ ἀβεί, aliena rapiā, vt aliis etiā ego bona sim largitur. μόνους, solos bonos (ne putes mihi cōmerciū vllū cum malis fuisse) & rebus gerendis idoneos, non ignauos: & modestos, ac cordatos, non stupidos, & qui nullo iudicio sua profundūt: homines frugi, studiosos, & virtutis amantes. οἴμοι ἦν κακῶν,

ὁ scelera. abhorret à furto. Obtundis me, nec est vt te, verba de flagitiis tantis tam preposterè facientem diutius iustineā. σεαυτὸν. non ego te perdo flagitia tua cōmemorans, sed tu teipsum destruis, qui ea cōmittis: furē enim esse te credam oportet, cui cū paulò antè pauperrim' esses, nūc ita suppetāt opes, vt alios efficere possis diuites. ὦ μόχθηρὲ σὺ.] Obseruent pueri σὺν pronomē vocatiuum habere ὦ σὺ, aduersus Grammaticorum regulam. κλημῆας, inquit, αἱ φησὶ ὁ τύποι ἀντωνυμίας ἐκ ἔχουσιν, id est, Pronomina primitiua vocatiuos nō habent. ὅτιοῦ.] Indefinita est hæc dictio suapte natura, hīc autem ο ἀβυδάτ, est quæ ὁπθῶν, πῶν, ὄντινα. Αὐτὸν,] notat excellētiam, & certitudinē, illum ipsum magnū Deum nomine Plutū. Πρὸς τῶν.] syncretis Attica pro τῶν ὅστιν. ἐκ ἐς κόρακας; an non ad coruos, subaudi verbū πορεύσῃ, ἀπελεύσῃ, πέμψῃ, perges, ibis, mitteris, aut aliud quod cōueniat. Quibus Græci precantur exitiū. iubēt eos ad coruos abire, vt sit, vade ad coruos, facese hinc